

harrima, ei täüda. Kos sedda käsfo kuuldas
 nink holelikkult ja ussutawalt iks täüdetas, sääl
 õnnistap Jummal tööd nink waitwa, esherral-
 likkult weel sis, kui kil perramõtlemissa nink
 mõistussega ettewõetas nink sedda, mes Jum-
 mal om andnu, kõrraperralissel wisil nink par-
 raussi prugitas ja kokkohoijetas, ni et hädda
 ajas mõnd tenga wõip paigale panda nink ka
 weel middage ülle jada, minnaga waist lähhem-
 bat wõip awwitada. Teije ollete sis kül, ar-
 mas perremees, ürtime meije, ommal wisil õn-
 nelik nink rahhul omma ello-põlweega? Misper-
 rast es peas minna rahhul ollema, koste temma.
 Eggapäiw tenna minna Jummalat temma õn-
 nistusse, armo nink heldusse eest. Kaega, sin
 om minno abbikaas, minno tö ussutaw abbi-
 sinne, minno holelik perrenaine nink minno ter-
 we nink priiske laste emma. Minno wannemb
 poig nink wannemb tüttar omma mul jo sullase
 nink näütsiko eest, ja omma wirga, sõnnakuulja
 latse. Karja man näite teije kats töisi minno
 latssit, ke mulle ka jo abbis omma nink minnule
 rõmo tewa, nink siin kaswawa ne töise armsa
 latsekesse. Eggapäiw olleme kil sõdetu nink —
 tenno olgo minno naisese, — kõrraperrast rõi-
 wil nink egga ajastajaga kaswap minno hä nink
 warrandus. Ent kuis ollete teije nisuggust
 mõistust sanu, küsime meije; kes om teid oppe-
 tanu, ni targalikult kil ettewõtma? Se om,
 koste perremees, minno wannambide oppuffest

nink mannisussist tulnu, et minnule tö, kõrra-
 perralinne wiis nink Jummal-pelg jo latse east
 armsas nink kallis latsiwa. Ne waa wannamba
 essiwa jummal-pelglikkult nink juhhatiwa ka
 meid, omme latse, se pole. Ni olle minna sis
 ka omma kirriko-oppetaja oppussi meelde pandnu
 nink sõamette wõtnu; olle mõistlikku nink oppe-
 tetu rahwa nõuwo nink oppetamissi tähhele-
 pandnu. Rige ennambast olli mulle hä maja-
 piddamine mõisan eentirjas nink minna olle
 omma mõisa-herra hääd nõuwo nink oppetamist
 wastawõtnu nink selle perra tennu. Kas tah-
 hate wahhest nätta, kas minna omma ammeti
 tööd mõista, nink minnoga weidi minna, minno
 majapidamist kaema? Meije wõttime temma
 kutsmist hämelega wasta. Meije kaijeme ümbre
 jöri: maja hone olliwa kil hään kõrran, hä
 kõwwa kattussega; põllo-harrimisese riista,
 suuwe; nink talwe-sõidoriista olliwa warjo al
 paigal, pu nink haggio häste rita pantu; tahra-
 aid olli kesset lautu nink kõsgusid kõwwa wärra-
 jaga, selle kõrwal ütõ suur hunnik turbid nink
 mulda (maad), nink töine hunnik samlid nink
 pu-lehte (pu-lehhesid), töprille allaloutada. Mä-
 rast suurt rõmo tusime lige selle näggemisse man.
 Rõõmsa melega kaijeme ka temma aidu, kun
 kapsta, kali, oa, kannepi nink mu aija-willi
 lihawaste kaswiwa. Perran sedda latsime
 wärrajist wälja nurme päle nink näime sääl
 põlde pakku wiljaga. Meije es tija, kohhe pole